

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Creștinii ortodocși de pretutindeni au cinstit-o și o cinstesc pe Maica Domnului ca o apărătoare și rugătoare pentru poporul binecredincios. Ea se roagă neîncetat pentru noi păcătoșii, mijlocind înaintea Fiului său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și-a arătat puterea ei prin minunile pe care le-a făcut în decursul istoriei asupra tuturor acelor care au cerut ajutorul ei. Sărbătoarea cinstirii Sfântului Acoperământ are ca temei întâmplarea din anul 911 în timpul împăratului Bizanțului Leon cel înțelept. Atunci în Biserica Vlaherne din Constantinopol se săvârșea priveghere de toată noaptea. Biserica era plină de credincioși. Spre dimineață, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat stând în văzduh ținându-și omoforul întins ca un acoperământ deasupra tuturor credincioșilor. Acest eveniment văzut de Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și ucenicul său Epifanie îl consemnează Sfânta Biserică în ziua de 1 octombrie. Praznicul acesta îndeamnă pe toți creștinii la rugăciune, deoarece pe toți cei care cer ajutorul lui Dumnezeu, Maica Domnului îi acoperă cu Sfântul ei Acoperământ. Să zicem toți cântarea din Acatistul Acoperământului Maicii Domnului: *Bucură-te, bucuria noastră; acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ!*

Să fim oameni buni, iar atunci roadele vor veni de la sine

Biserica reprezintă pe Hristos-Domnul, Care este Capul Bisericii, iar Umanitatea-trupul, formată din noi, cei ce suntem mădularele Bisericii, Duhul Sfânt fiind cel ce unește toate componentele într-un singur organism, Biserica. Aceasta este susținută de lucrarea Duhului în Biserică, Duh care sădește în mădularele Bisericii, harul și darurile lui Hristos, sfințind aceste mădulare și dându-le viață, viața cea dumnezeiască, viața lui Hristos. Lucrarea aceasta a Duhului în Biserică în ceea ce privește membrii ei nu se face fără o colaborare a acestora. Roadele noastre nu se pot manifesta decât în urma împreună-lucrării noastre cu Duhul, care suflă în Biserică. Prin Duhul, noi intrăm într-o legătură directă cu Hristos, prin care ne putem desăvârși. În această colaborare se manifestă și sporește iubirea dintre noi și El și desăvârșirea noastră. De aici vin roadele care se arată și pe care le cunoaștem; sunt darurile Duhului Sfânt, pe care le-am primit la Taina Mirungerii, manifestate în virtuți, virtuți care ar trebui să împodobească viața tuturor celor ce viețuiesc în Hristos. Mântuirea pe care o dorim cu toții n-o putem obține decât prin harul lui Dumnezeu, cu care colaborăm prin credința și faptele bune care izvorăsc din aceasta, nici unul dintre acești termeni amintiți neputând lipsi. Roadele văzute sunt faptele noastre cele bune care ne definesc drept ucenici ai Mântuitorului. Mântuirea nu e un concurs în care fiecare caută să strângă cât mai multe roade, ci roadele să fie cele care ne transformă sub lucrarea Duhului, pentru că Mântuitorul Hristos nu vrea de la noi să fim plini de roade doar, ci să fim oameni buni, pentru că atunci roadele vor veni de la sine. *Slavă Ție, Doamne!*

SFINȚII MUCENICI CIPRIAN ȘI IUSTINA - 2 octombrie

Sfântul Ciprian era un faimos filosof și vrăjitor din Antiohia, născut pe la jumătatea secolului al III-lea. Acesta, de mic copil, a fost trimis de părinți pentru a deprinde meșteșugul vrăjitoriei, astfel încât a ajuns unul dintre cei mai faimoși vrăjitori din vremea sa. Sinaxarul ne spune că Ciprian se deprinsese a schimba văzduhul, a porni vântul, a slobozi tunete și ploi, a tulbura valurile mării, a face stricăciune în răsaduri, grădini și câmpii, a aduce vătămări și răni asupra oamenilor. De asemenea, a deprins să facă fel de fel de vrăji și năluciri, cum ar fi să citească în stele sau să facă pe morți să vorbească. Schimbarea vieții sale a început după ce un tânăr de neam bogat a vrut să se căsătorească cu o fecioară creștină, Iustina, cu mare dragoste față de Hristos. Tânărul a cerut ajutorul lui Ciprian, care a trimis pe diavol în felurite chipuri să o ispitească pe Iustina. Neputând-o birui pe tânără, fiecare ispită la care era supusă fiind întoarsă prin puterea rugăciunii și prin credința ei, Ciprian a ajuns la cunoștința adevărului și a muștrat pe diavol zicând: *„Pierzătorule și al tuturor înșelătorule, vistierule a toată necurăția și înșelăciunea, acum ți-am cunoscut neputința, că dacă de umbra crucii te temi și de numele lui Hristos te cutremuri, apoi ce vei face când singur Hristos va veni asupra ta? Dacă pe cei ce se însemnează cu crucea nu-i poți birui, apoi pe cine vei scoate din mâinile lui Hristos? Acum am cunoscut că nu ești nimic și nu poți nimic și nu ai putere de izbândire. M-am înșelat eu, ticălosul, ascultându-te pe tine și crezând în înșelăciunea ta; deci, depărtează-te de la mine, blestematul, depărtează-te, că de acum mi se cade mie să rog pe creștini ca să mă miluiască. Mi se cade mie să alerg la cei dreptcredincioși ca să mă izbăvească și să se îngrijească pentru mântuirea mea!”*, a spus Ciprian. Astfel, din prigonitor, Ciprian a devenit mărturisitor al lui Hristos și chiar supus torturilor împreună cu Iustina, însă au scăpat nevătămați, până la urmă suferind moarte de sabie. După moartea lor, mulți oameni veneau la mormântul Sfântului Ciprian și al Iustinei și găseau vindecare atât bolilor trupești, cât și, mai ales, alungarea lucrărilor diavolești care se aflau asupra lor.

Moaștele Sfântului Mucenic Ciprian

În București, pe Calea Victoriei nr.12, se află Biserica Sfântul Ciprian - Zlătari în care sunt o parte din moaștele Sfântului. Este vorba despre mâna dreaptă, făcătoare de minuni, așezată în partra stângă a altarului, într-o casetă de mici dimensiuni. Aici vin credincioși din toată țara și înalță rugi la Sfântul Ciprian pentru a-i dezlega de blesteme și a avea căsătorii fericite. Credincioșii care trec pragul bisericii spun că după rugăciunile închinat Sfântului Ciprian dezleagă farmecele și blestemele, se vindecă boli grave și chiar le sunt trimiși prunci femeilor sterpe.

IUBIREA VRĂJMAȘILOR

„Iubiți pe vrăjmașii voștri!”... De peste două mii de ani se rostește acest cuvânt în Biserică, în lume, declanșând cele mai variate reacții. Unii au spus că este imposibil, că se cere imposibilul, că a-l iubi pe vrăjmaș este ceva împotriva firii, firesc este să-l urăști pe cel rău și să-l iubești pe cel ce te iubește. Este adevărat, dar Hristos a venit să revoluționeze exact această lume: era o lume naturală, vegetală, o lume lipsită de efort. Ca să înțelegem ce a spus Mântuitorul, nu trebuie să înțelegem ce este vrăjmașul, ci iubirea lui Hristos. Se știe ce este un vrăjmaș, dar nu s-a știut, nu se știe încă ce este iubirea despre care vorbește Hristos, iubirea pe care El Însuși (Primul și Singurul!) a exersat-o și a împlinit-o. Ce înseamnă să te iubească Dumnezeu? Trebuie să pornim la dezlegarea acestei taine, de la înțelegerea felului în care iubește Dumnezeu, Care este iubire. Nu doar iubește, Dumnezeu este iubire, de aceea nu poate urî. Dacă doar ar AVEA iubire și nu AR FI iubire, atunci ar putea să aibă și ură; dar pentru că El nu este nimic altceva decât iubire, El nu poate urî, nici nu poate dori să urască, pentru că ceea ce este în El este și în afară: El este iubire. Creștinul (chipul lui Hristos), este un alt Hristos și nu are altă șansă decât aceea de a iubi pe vrăjmași: iată taina! Nu vom putea iubi decât pe vrăjmaș pentru că felul în care iubește Dumnezeu (felul în care ar trebui să iubească un adevărat creștin) provoacă, dincolo de cel pe care-l iubești, o reacție de ură. L-au răstignit pe Hristos pentru că i-a iubit; dacă nu îi iubea cum i-a iubit El, nu ar fi avut nimic cu El. Caiafa a trăit mult și

bine liniștit. Caiafa nu iubea ca Dumnezeu, iubea ca el; iubirea lui era o iubire de grup. Același lucru se întâmplă astăzi pe globul pământesc: sunt iubiți conducătorii lumii din toate timpurile pentru că sunt îndoielnici și pentru că nici noi nu suntem altfel. Hristos a venit să ne vindece de iubirea de grup, umblând cu bisturiul adevăratei iubiri, iar reacția a fost aceasta. Câtă ură a oferit omenirea împotriva lui Hristos! Dumnezeu a știut că nimeni dintre noi nu știe ce este Dumnezeu și a venit la noi Hristos-Dumnezeu ca să putem să-L iubim. Nimeni nu a fost mai iubit decât Hristos-Dumnezeu, dar nimeni nu a fost mai urât decât El. În Sfânta Evanghelie, Hristos ne arată cum trebuie să iubim: să iubim cu acea iubire riscantă, cu o iubire care nu lasă nimic la locul lui. Tot ce se află cuminte, la locul lui, este moarte, este păcat. Nu ne convine, toți ne revoltăm; ne mai și îndreptăm, dar ne este greu. Să ne amintim ce gândeam la 16-18 ani, la vârsta la care începe mare revoltă a ființei umane în ea însăși, când nu ne convenea nimic din cele spuse de Hristos în Evanghelie. Iubirea Lui merge împotriva a ceea ce voiai să faci și să fii. Scrie în Evanghelie: „Să nu fii desfrânat”; dar cine nu e desfrânat la vârsta aceasta? Chiar dacă nu în fapt, dar mintea e desfrânată. Și încă este scris: „nu iubi desfrânarea, iubește asceza, rugăciunea”; atunci spui că nu există Dumnezeu căci nu îți convine un astfel de Dumnezeu. Nu există ură mai multă, mai bine întreținută decât în lumea creștină. Trebuie să-i iubim și pe răi? Noi toți suntem, mai mult sau mai puțin, ca ei. Dumnezeu îi iubește și pe ei; nu are alții, nu sunt. Dumnezeu iubește pentru că El nu poate decât să iubească. Ura este cumplită, dar mult mai puternică este iubirea! Dacă rezolvăm iubirea, am înviat! Să lucrăm la Înviere, să vedem cât valorează. „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31).

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 6 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 8 octombrie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Sfinții Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani - 1 octombrie

Sfântul Iosif, întemeietorul Mănăstirii Bisericani

Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani a fost primul sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume. A fost tuns în monahism la Mănăstirea Bistrița și a deprins de la părinții bătrâni viața duhovnicească, postul și neîncetata rugăciune. După ce a mers la Locurile Sfinte, Cuviosul Iosif s-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. A trăit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu 17 pustnici ucenici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Țara Sfântă. După năvălirea arabilor asupra Sfințelor Locuri, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. După o invazie a turcilor, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum, însă, li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeți?”. La această minunată vedere, ei au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!”, iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceți-vă, căci și aici este grădina mea!”. Mai târziu, schitul Cuviosului Iosif s-a numit Schitul Bisericani, „al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindeau de boli cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif.

Sfântul Chiriac a stat în pustie singur 60 de ani

Cuviosul Chiriac de la Bisericani a trăit la începutul secolului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peșteră din muntele lui Simon, unde a trăit singur timp de 60 de ani. L-a cunoscut și Sfântul Ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat moaștele. Este cunoscut ca unul dintre marii sihaștri din Carpați, având o viață pilduitoare: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, smerenie și în neîncetată rugăciune. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, ce se poate vedea și astăzi și în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din țară, moaștele sale au fost împărțite.

Canonizarea

Hotărârea canonizării Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani a fost luată în cadrul sesiunii de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 5-7 martie 2008, iar proclamarea solemnă a canonizării a avut loc pe data de 5 iunie 2008 la Mănăstirea Neamț, alături de alți șapte cuvioși nemțeni.